

PETRE BRÂNCUȘI

- model de viață peste timp

CAPITOLUL II

Petre Brâncuși

- model de viață peste timp

PETRE BRÂNCUȘI **- model de viață peste timp**

**Gânduri ale unui discipol pentru trecut,
prezent și viitor**

Petre Brâncuși - un nume cu rezonanță în domeniul muzical, o personalitate care a impresionat generații întregi de studenți.

A lăsat o moștenire impresionantă ce conține mai multe volume în acest domeniu, ceea ce înseamnă o muncă titanică de cercetare efectuată cu o minuțiozitate de chirurg.

A fost un mentor prin ținuta sa de cadru universitar, prin seriozitate, severitate și corectitudine.

Îmi amintesc cum îl așteptam în bănci în liniște, ca într-un muzeu cu exponate prețioase, pline de mister. Fiecare frază înseamnă o descoperire care te obligă la studiu, la meditație profundă.

La acest curs de istoria muzicii românești pe care îl predam, am făcut cunoștință cu reprezentanți de seamă ai creației muzicale din țara noastră, ceea ce m-a făcut să abordez acest repertoriu în muncă la clasa cu elevii mei.

Cursul de istoria muzicii românești pentru studenții anului IV din Conservatorul de Muzică București (1972-1973) - astăzi Universitatea Națională de Muzică - curs predat de

Petre Brâncuși, și-a lăsat amprenta asupra formării mele viitoare. Aceeași rigoare, seriozitate, pasiune pentru aflarea amănuntelor și apoi pentru integrarea lor într-un tot unitar pentru a crea o viziune cât mai corectă asupra unei partituri muzicale au reprezentat trăsături esențiale ale colaborării mele cu elevii pe care i-am îndrumat timp de aproape 40 de ani.

Sunt convinsă că Petre Brâncuși ar fi fost la fel de mândru ca și mine, pentru faptul că în anul 2008 mi s-a acordat de către Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, diploma de excelență pentru întreaga activitate desfășurată la catedră.

La orice nivel al procesului instructiv-educativ, fie că ești învățător, profesor la gimnaziu sau liceu, fie cadru universitar te consideri împlinit atunci când roadele muncii tale se văd peste timp. Din acest punct de vedere, ar putea fi alcătuită o listă destul de numeroasă care să cuprindă foști studenți îndrumați de Petre Brâncuși alături de celelalte cadre universitare.

Acești absolvenți au făcut cinste în domeniul în care au activat: învățământ, membri ai unor formații corale sau orchestrale, dirijori, critici muzicali, realizatori de emisiuni muzicale la radio și televiziuni, muzicologi etc.

Pentru a evoca personalitatea lui Petre Brâncuși, s-au scris multe pagini. Eu nu am făcut decât să adaug, fără să am talentul condeiului, câteva gânduri pe care timpul nu a reușit să le șteargă.

Având această coală de hârtie în fața mea voi face ceea ce nu am făcut suficient de convingător în anul 1973,

când am absolvit cursurile Conservatorului „Ciprian Porumbescu” București. Voi nota în acest moment: mulțumesc domnului profesor Petre Brâncuși, mulțumesc tuturor celor care au contribuit la formarea mea ca om, precum și ca dascăl!

**Profesor,
MARIANA APOSTOL MIHAI**

Lecția verticalității și a ne-renunțării la vis

Ne naștem bipezi, dar devenim oameni în timp, unii chiar niciodată, oricât de mulți ani ar avea sau oricât de alb le-ar fi părul; alții devin oameni adevărați, oameni frumoși, muzicieni faimoși, modele de verticalitate și de împlinire, maestri care reușesc, fără efort, firesc, să lase urme adânci, de neșters ale trecerii lor prin această lume, și, deopotrivă, amprente definitive în sufletele celor binecuvântați de a fi fost, la un moment dat, studenții celui despre care tocmai vorbesc, nimeni altul decât maestrul **Petre Brâncuși**.

Ce n-aș da astăzi, să mai fiu studenta din urmă cu niște ani, dar să am mintea de acum și să pot asculta, din nou, cursurile de ISTORIA MUZICII!

Lumi fascinante, de magie a muzicii, se desfășurau, palpabil, în mințile și în inimile noastre. Cuvintele păreau pescăruși, se avântau, tulburătoare, spre un cer necunoscut și altfel, cu o intensitate nebănuită își făceau loc în fiecare fibră a ființei noastre.

Îi imitam, voit, chiar și mersul, felul semeț, dar simpatic, în care își ridica, uneori, bărbia, îi admiram siguranța, cultura, echilibrul interior, sinceritatea, limbajul elevat.

Îl asemuiam cu un copac plin de roade, pornit către toamnă, din care oferea tuturor, cu generozitate.

Felul în care m-am simțit educată de maestrul Brâncuși a fost o continuare a felului de educație primit în familie de la tatăl meu, scriitorul Stelian Filip (și, cred că nu întâmplător, cei doi au fost și au rămas mereu prieteni).

Nimic nu trebuia să fie imposibil! Prin tot și toate se putea trece cu voință, tenacitate, talent, încredere în forțele proprii.

Nimic nu trebuia să ne doboare și, dacă mă gândesc bine, n-a fost mereu totul roz, dar iată-mă acum, tot în picioare, fără să fi făcut compromisuri, fără să fi făcut rabat de la calitate. Și, greu, în timp, având o coloană vertebrală puternică, datorată mentorului meu de suflet, maestrul **Petre Brâncuși**, am devenit profesoară, cu toate gradele didactice, la clasa de canto muzică ușoară a Școlii de Artă din București, interpretează de muzică ușoară, textieră, compozitoare - membră a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România și a W.A.F.A. (Asociația Mondială a Artiștilor și Festivalurilor), reușitele mele de care sunt sigură că maestrul **Petre Brâncuși** s-ar fi bucurat și ar fi zâmbit, așa, într-o parte, cum îi stătea domniei sale atât de bine.

Din tabloul vieții, pe care ni l-a prefigurat, cu tact și dragoste, nu în ideea de a ne speria, ci în ideea de a ne ști pregătiți pentru tot ceea ce ne va fi sortit să traversăm, n-a lipsit niciodată *visul*.

El, *visul*, este cel care ține vie *speranța*, iar speranța face viața *suportabilă*. Din vis împlinit în alt vis împlinit, am trecut prin zilele vieții mele, unele cu nori groși deasupra, altele cu soare tânăr la orizont, cu mândria că sunt absolventă a *Conservatorului „Ciprian Porumbescu”* (astăzi, Universitatea

Națională de Muzică din București), că am avut ca profesori personalități de calibrul maestrului **Petre Brâncuși**, că pașii mei s-au făcut și ei simțiți în marea muzică și, nu mi-e teamă de ridicol atunci când afirm că sufletul meu a rămas și va rămâne mereu între zidurile, pe băncile și pe pereții dragului meu Conservator.

Să ai tangență, ca student, cu maestrul **Petre Brâncuși**, care are un înaintaș celebru - Constantin Brâncuși - dar și un urmaș celebru, Cristian Brâncuși, este o bucurie imensă, un privilegiu, față de care aproape că te întrebi: cum de l-am meritat?

Fiecare întâlnire cu maestrul **Petre Brâncuși** a fost o veritabilă lecție de viață pe care am aplicat-o de fiecare dată când am avut nevoie și tot de fiecare dată i-am mulțumit , în gând, maestrului.

Am învățat că viața este o oportunitate în care fiecare primește un timp limitat și o șansă să demonstreze pentru care motiv se află aici, acum. Am folosit fiecare zi și tind să cred că viața nu mi-a fost trecere în zadar, pentru că au existat mari oameni care mi-au marcat destinul și calea.

Nu sunt suficiente cuvinte prin care să-mi exprim recunoștința pentru darul de suflet pe care l-am primit de-a lungul a patru ani de studenție, cu zile de neuitat, de la maestrul **Petre Brâncuși**.

Sunt convinsă că așa cum tatăl meu, Stelian Filip, era mândru de mine (deși, foarte rar mi-o spunea), maestrul **Petre Brâncuși** era foarte mândru de fiul său, Cristian Brâncuși, pentru devenirea sa artistică de excepție, pentru

frumusețea și bogăția sa sufletească, pentru noblețea caracterului și, de ce nu, pentru faptul că îi seamănă, atât de mult, ilustrului său tată.

Dacă mi-ar fi stat în putere, aș fi încercat să *cumpăr nemurierea* pentru maestrul Petre Brâncuși și, desigur, și pentru părinții mei dragi, trecuți, de puțină vreme, în lumea umbrelor și a tăcerii veșnice.

Lumina pe care mi-a dăruit-o maestrul, cu fiecare cuvânt, cu fiecare curs de istorie a muzicii, stăruie și astăzi în mintea mea; nu este doar lumină, este un *anotimp al luminii* care rămâne ancorat în portul inimii mele prin indiferent câte alte anotimpuri exterioare voi mai trece, și, asta grație maestrului **Petre Brâncuși**.

VIORELA FILIP
Aprilie 2012

Hola, dragă Cristi!

Sunt mereu ocupat și fără timp, de aici întârzierea. Cristi, l-am cunoscut pe tatăl tău, el fund, la acel timp, rectorul Conservatorului „Ciprian Porumbescu” iar eu, student în anul doi. Țin minte că atunci când am avut nevoie să rezolv probleme studentești și am solicitat ajutorul său, mereu m-a ajutat. Fiind student și intrând în audiență la Rector, mereu însemna o oarecare tensiune, un pic de nervozitate dar acestea dispăreau repede în prezența lui Petre Brâncuși. Un om calm, elegant, cu un fel de a vorbi liniștit, cu atitudinea reconfortantă de a te asculta și discuta motivul audienței.

Toți studenții știam de ținuta lui ca muzicolog și profe-

sor, de prestigiul recunoscut prin faptul că era președintele Uniunii Compozitorilor. Îl recomandau și cele două lucrări publicate în acei ani: *Muzica în România Socialistă și Cursul de istoria muzicii românești* apărut la Litografia Conservatorului „Ciprian Porumbescu”.

Pentru toate astea Petre Brâncuși era o prezență ce impunea. Impunea prin eleganța liniștită a caracterului sau, prin corectitudinea acțiunilor sale și prin traiectoria sa. Cum bine știi și tu, l-am întâlnit pe tatăl tău și acasă, în apartamentul din Floreasca și era același om liniștit și atent alături de care era mereu plăcut să stai. Cristi, sper să-ți folosească rândurile astea. Poate, cine știe, combinându-le cu ce ți-am trimis înainte. Îți trimit o mare îmbrățișare și sper într-o revedere.

Cu drag, Radu Varga,
violonist în orchestra Filarmonicii din Jalisco - Mexic

Dragă Cristi, într-un e-mail anterior îmi cereai un titlu. Poate ar fi acesta: „PETRE BRÂNCUȘI - DOI OAMENI ÎNTR-UNUL”. Doi oameni într-unul, da, și deși în prima instanță enunțul ăsta poate surprinde, este un adevăr în cazul lui Petre Brâncuși. Pe dinafară un om simplu, în sensul de a fi fără complicații, ascunzături și întortocheți iar pe dinăuntru un om într-adevăr complex, bogat în cunoștințe, plin de învățătură dobândită din „multă carte” și din multe experiențe personale. Faptul de a privi pe interlocutor în ochi, deschis, și când îl asculta și când îi răspundea vorbește de primul aspect al lui, acel „simplu”. Despre cel de-al doilea aspect al său, vor-

bea mereu conținutul ideilor și spuselor sale. Două aspecte ale omului Petre Brâncuși, amândouă demne de admirat și care unite, la un loc, conturau personalitatea sa. Un om ușor de admirat și greu de imitat, greu de a-i urma pașii.

Cristi, îți trimit salutări și-ți urez mult succes în prezentarea de la Târgu-Jiu.

Cu drag, Radu.

Prof. univ. dr. Petre Brâncuși

Atunci când mi s-a propus să scriu despre maestrul Petre Brâncuși - profesorul, am avut o clipă de ezitare: câte detalii îmi mai rămăseseră în memorie despre un curs de un semestru privitor la o materie care atunci, ca și acum, este mult prea puțin aprofundată - în pofida faptului că în ultimul deceniu s-a publicat destul de mult, totuși niciodată suficient și mai ales obiectiv - și despre un examen care îngrijora orice student conștiincios ajuns în primul segment al anului III ? Așa cum am afirmat, Istoria Muzicii Românești era o disciplină destul de incomodă în absența unui curs amplu și sistematizat, deoarece acum 40 de ani - „acțiunea” acestei scrieri petrecându-se în iarna 1969/1970 - nu îmi amintesc să fi avut prea multe tipărituri în legătură cu acest obiect de studiu, baza constituind-o frecvența la prelegerile profesorilor și rapiditatea cu care se puteau nota cele prezentate de la catedră. „Hronicul muzicii românești” încă nu era editat - este vorba despre scrierea în mai multe volume a muzicologului

Octavian Lazăr Cosma - , Zeno Vancea încă nu publicase volumul al II-lea din *Creația muzicală românească în secolele XIX și XX*, nici chiar Petre Brâncuși nu definitivase recueil-ul său despre acest subiect considerat de noi, cei tineri, „incendiar”. Ocupați fiind cu studiul la instrument care avea prioritatea absolută - nu numai pentru că maeștrii noștri, aparținând unei generații la care profesionalismul era pe primul loc, erau deosebit de exigenți ci și a spectrului repartiției guvernamentale pentru care era importantă și o zecime în plus la media generală cu care absolveai studiile superioare - un examen de o asemenea natură nu producea decât un imens stress.

Desigur existau monografiile care se refereau mai ales la viața și opera lui George Enescu aureolate și de existența acelui extrem de important pentru noi festival și concurs internațional care deja trecuse de ediția a IV-a, dar studii temeinice, detaliate - așa cum le înțelegem astăzi - despre generația ante și post-enesciană erau destul de puține.

Despre acei compozitori care s-au constituit ulterior în așa-zisa „generație de aur”, se știa că unii părăsiseră țara - prin aceasta numele și creația devenind cumva tabu, în sensul că nu erau recomandați sau nu apăreau în bibliografii - alții erau încă tineri, în plină afirmare... despre lucrările lor care erau promovate în foarte multe concerte publice, apăreau consemnate opinii cu o tentă mai mult critică în revista lunară *Muzica*, pentru că încurajările dar mai ales elogiile erau oricum rezervate celor din sfera politică... În condițiile în care și muzica al cărei conținut avea tangență cu celebrarea cultului era restricționată indiferent de epoca în care apăruse,

iar unii autori importanți care își începuseră activitatea din perioada interbelică erau declarați *persona non grata* în cultură, prea mult material nu mai rămânea disponibil pentru o reală informare și asimilare a conținutului unui important sector al vieții noastre spirituale.

Despre disciplina pe care profesorul Brâncuși o solicita studenților circulau informații alarmante, preluate de la colegii mai mari ai Facultății de Instrumente și Canto cum se numea pe atunci, așa că oarecum eram avertizați că „ne așteaptă timpuri grele” și încercam să tratăm cu multă atenție acest episod studentesc, eventual să-l promovăm „din prima”... Despre cursul propriu-zis se poate spune că se desfășura conform standardului, luând notițe, răsfoind *Compendiul* recent tipărit, privind la câte ceva din bibliografia pe care oricum nu prea aveam timp să o consultăm, iar seminar la acest curs nu exista. Personal eram printre rarele consumatoare de muzică modernă și contemporană și, cum la Sala Mică a Palatului erau mereu programate asemenea concerte unde se prezentau prime audiții ale compozitorilor noștri, nu mă simțeam în afara fenomenului.

Se părea că totul va decurge fără un efort special... dar în ultima lună a cursului un mic incident, un gest anonim de indisciplină l-a determinat pe profesorul nostru să refuze a mai preda exact acele 4 capitole care se refereau la muzica românească contemporană - erau informații de ultimă oră, care se îmbogățeau permanent, care nu figurau în scris și/ sau comentate nicăieri - o sancțiune ale cărei consecințe erau mai mult decât îngrijorătoare... În loc de cursul așteptat profe-

sorul ne-a dictat o listă imensă de titluri care urmau a fi consultate și asimilate (nu lipsea *Tratatul de Estetică* a lui Dimitrie Cuclin - aflat atunci la Biblioteca Academiei -, foarte multe monografii a căror existență o ignoram cu desăvârșire - explicabil, eram de abia la începutul anului III -, *Oedip-ul* lui O. L. Cosma etc.) și unde, spre mai marea mea surprindere, figurau și câteva titluri aparținând „secției *non grata*”... Atunci a început să mi se dezvăluie faptul că ceea ce era considerat de valoare în opinia secretă a profesorului nostru era totuși adus la cunoștința învățăceilor pe o cale mai discretă ce-i drept, indiferent de rigorile uneori absurde impuse de mersul vremurilor.

A mai urmat și o imensă cantitate de lucrări care trebuiau audiate și pe care trebuia să le recunoaștem... marea lor majoritate fiind opusuri proaspete, de ultimă oră, existând sau nu la kardex-ul Radioului. Cred că la cabinetul acustic al Conservatorului se afla totuși un mare număr dintre acestea deoarece fonoteca noastră era una dintre cele mai bune, inginerii având misiunea de a urmări și înregistra toate transmisiunile directe prin radio ale concertelor din sălile bucureștene sau făcute de Radio și ale celor din Sala Conservatorului, dar marele nostru inamic era totuși timpul limitat. Într-adevăr cele 4 cursuri au fost citite din compendiu și... mulți dintre noi au crezut că răsfoirea tipăriturii completată cu notițele ar fi fost suficiente pentru a promova acest examen despre care circulau atât de multe impresii, „aureolat” de o anume anecdotică.

Nu știu dacă toată situația creată făcea parte dintr-o metodă - azi privită poate critic, dar atunci toate erau statorni-

cite respectând profesorul indiferent de opinia personală. În ce mă privește am făcut rost de mai multe cărți care mi s-au părut bogate în informații (o parte avându-le din biblioteca părinților care erau ei înșiși muzicieni) și pe caietul în care luasem note au început să apară tot felul de adaosuri extrase și lipite pe locurile unde se potriveau, astfel că acel maculator și-a dublat în scurt timp volumul. Până nu am realizat un „material propriu” pe care l-am considerat complet după care să definitivez ceea ce aveam de asimilat în realitate, nu am pornit mai departe.

Deși era ultimul examen programat în sesiunea din iarna aceea îmi amintesc că am început să lucrez pentru el cu multă ordine și zor, în paralel având de repetat la instrument, muzică de cameră, pentru restul fiind deja edificată (la armonie și contrapunct dacă nu ratai vreun curs și dacă pentru seminarii îți pregăteai conștiincios temele nu existau probleme), atenția maximă era focalizată pe disciplina predată de profesorul Brăncuși. Totuși se strânsese această cantitate imensă de date, care era destul de sistematizată din punct de vedere pur istoric, dar stilurile muzicale aveau uneori multe trăsături comune pentru decenii diferite, iar altele se amestecau realizând sinteze care, pentru noi, începătorii, erau foarte greu de descifrat cu mijloace clasice de învățare.

Pe urmă am intuit că de fapt asta se și urmărea, să ne auto-eliberăm de schematism, să facem noi înșine legăturile logice și necesare pentru a avea perspectiva procesului în desfășurarea lui continuă sau discontinuă. Fac afirmația acesta după mai multe decenii, când aceste lucruri s-au lim-

pezit între timp și s-au așezat pe alte locuri ale evantaiului cunoștințelor mele. Între timp procedura aceasta stimulativă aplicată asupra studentului pentru a-și completa și îmbogăți pe căi proprii cunoștințele a pătruns încet și în învățământul nostru, s-a generalizat, cel puțin la nivel de deziderat, ea fiind practică de mult în instituțiile omonime din alte părți ale lumii.

Cu voie sau nu, „se non e vero e ben trovato”, era a doua oară în viață când am fost pusă în situația de a-mi redacta un fel de material propriu - în fond selectarea colajele și plasarea lor pe o osatură, pe o matrice/ță dată îmi aparțineau în totalitate. De fapt ne era recomandat un exercițiu pe care învățam să-l rezolvăm pentru a fi pregătiți să alcătuim materiale cu caracter științific în al căror conținut se presupunea că se vor distinge, în timp, cât mai multe legături și idei originale. A fost căutat deci un motiv pentru a declanșa un proces care să ne separe de asimilarea unilaterală - aceea văzută doar „prin ochelarii celui care predă” - , îndreptându-ne către o abordare modernă, extinsă, prin implicare și participare directă, care să finalizeze pe o cale înnoitoare această etapă de studiu. Se presupunea că sesizând beneficiile unei astfel de pregătiri vom face transferul asupra celorlalte obiecte de studiu, nu numai pe parcursul facultății ci și pe mai departe, deoarece învățământul muzical și practicarea muzicii are această caracteristică, acum denumită „perfecționare - implicit învățare - continuă”. În fond această „lozincă” astăzi mult „trâmbițată” de către forurile tutelare este veche de cel puțin jumătate de secol, nefiind nevoie de cadre universitare nou-formate când există/a deja o tânără tradiție în această

direcție. Însăși ideea și voința personală de a-ți crea o „zestre” de învățătură îmbogățită mai ales prin lecturi particulare și audii, vizite la expoziții și vizionări de spectacole generează un alt tip de acumulare, unul logic-stimulativ, participativ, care se bazează pe conexiuni ce pot fi uneori interesante, care dezvoltă imaginația și creativitatea. Aceasta este alternativa care neutralizează efectele unei învățări mecanice care în sinea ei nu este de neglijat deoarece antrenează perfect memoria și fără de care nici celălalt obiectiv despre care s-a discutat nu și-ar fi atins pe deplin scopul. Erudiții pornesc de la o masivă asimilare de cunoștințe pe care le asociază conform conștiinței teoretice pe care o au și în funcție de talent. Sigur, la momentul acela aceste aspecte erau oclutate de presiunea timpului și de personalitatea și autoritatea profesorului. Nu ne pronunțăm asupra modalității prin care s-a ajuns la rezultatul obținut, ar fi putut fi una mai puțin tensionată, dar asta ține în general de temperamentul celui de la catedră și de felul în care înțelege relațiile cu cei pe care îi îndrumă. În ce privește partea de audii, hotărâsem să nu ascult decât câteva opusuri pe care chiar nu le cunoșteam deloc, spunându-mi că dacă titlul nu îl voi putea identifica, pe autor îl voi recunoaște oricum (aveam în minte atâtea concerte de muzică românească din anii precedenți și nu numai, încât rețineam câteva particularități stilistice a celor mai interesanți compozitori!). Despre examenul propriu-zis pot spune că a fost o zi norocoasă... de dimineața începuse grupa de pian unde se adunaseră „marii trudituri” ai anului și până la prânz notele au fost destul de ridicate. A urmat vioara și grupa în

care figuram era una la fel de studiosă așa că spre surprinderea generală a apărut o suită de 4 note maxime...! ceea ce se credea că a amplificat buna dispoziție a severului examinator. Eroare! ... Aceia care s-au rezumat doar la repetarea mai mult sau mai puțin exactă a celor notate la curs - cum se întâmpla curent la majoritatea probelor teoretice... au repetat examenul în sesiunea următoare. Până la urmă s-a renunțat și la audiție - acolo cred că ar fi fost probleme mult mari, care ar fi afectat calificativul multora dintre noi, urmând pentru unii pierderea bursei, dramatic! Cred că acest aspect social a fost luat în considerare și profesorul nostru a arătat un fel de milă față de condiția noastră de începători, eram de abia la mijlocul studiilor și ne confruntam pentru prima dată cu această nouă viziune asupra învățării, care de fapt avea multe aspecte constructive dacă îi intuim beneficiile pentru viitor. Din conținutul acestui episod al instrucției mele consider că profesorul Brâncuși a dorit în stilul său propriu să ne determine să adoptăm o manieră mai eficientă în asimilarea unei materii care ridică problemele pe care le-am arătat la început.

În ce mă privește consider că momentul a meritat efortul în plan moral, pentru că depășirea unui obstacol ne arată care ne este forța mentală de reacție la subiecte considerate dificile, iar eventuala reușită (spun „eventuala” deoarece chiar promovarea examenului era considerată un succes) aduce după sine încredere în capacitățile proprii. Contrazic pe aceia care afirmă că „nu învață pentru notă”, deoarece calificativul arată cam care este „starea momentului”, cam pe unde te afli și ce ar mai trebui făcut pentru viitorul personal. Cred că actu-

alul mers al învățământului este periculos, cu derapaje, iar consecințele vor fi nefaste pentru actualii și viitorii amatori de studii superioare. Din examinarea pe grile, oricât de amănunțite ar fi întrebările, reiese doar faptul că cel testat are o memorie mai mult sau mai puțin bună sau antrenată, nicidecum logica și capacitatea de a face legături între noțiunile care în aparență nu au nici o legătură, deci creativitate sau talent, atât de necesare pentru performanță.

Revenind la muzica românească, am rămas un auditor fidel, am inclus un număr mare de lucrări autohtone în repertoriul personal, chiar teza de doctorat pe care am scris-o și publicat-o la Ed. Muzicală se referă la genul concertant românesc. De mai bine de un deceniu scriu și cronică muzicală și, în continuare ascult cu extrem interes creația autohtonă pe care doar cunoscând-o o poți aprecia la adevărata ei valoare. Este tot atât de adevărat că muzica noastră, chiar și aceea pe care unii o consideră „mai simplă” este de fapt mult mai rafinată și complexă decât o percep persoane sufocate de prejudecăți dar mai ales de neștiință, și că doar confruntând-o cu cea a altor popoare se observă cât de evoluată este cea românească. În anul în care am absolvit Conservatorul și am fost numită asistentă stagiară la institutul pe care abia îl terminasem, profesorul Brâncuși devenea rector al Conservatorului... au fost ani de disciplină excesivă, probabil era necesară, dar noi, cei tineri, fiind foarte preocupați să ne facem un rost și să ne afirmăm artistic, mai cunoscători în ce privește firea noului nostru conducător am trecut senini peste problemele care apăreau. Deși aparent era foarte distant, am

simțit că profesorul Brâncuși a avut întotdeauna a atenție protectivă îndreptată către generația tânără care tocmai venea să se dedice acestei profesii care cerea atât de multe sacrificii și pentru care trebuia cultivată acea vocație pe care alții ar numi-o „apostolat”. Despre muzicologul Petre Brâncuși se poate afirma că intuia valoarea artistului și că pentru stimularea acestuia sau măcar pentru prezervarea lui în poziția meritată, făcea gesturi surprinzătoare care contraziceau atitudinea sa considerată rigidă (extinsă la aspectele poziției sale profesionale și politice, întotdeauna înalte). Fără a intra într-un alt capitol care a fost foarte important pentru viața muzicală românească, dacă privim *sine ira et studio*, din portretul muzicologului se poate extrage ideea că, luând în considerare și contextul social-istoric, în termenii epocii respective cursul de istoria muzicii românești a beneficiat de o abordare presărată cu elemente de modernitate, care și-au arătat eficiența în multiple cazuri și că acestea au avut o influență cât se poate de pozitivă în viața și cariera științifică a tinerilor care s-au dedicat ulterior muzicologiei și nu numai.

CORINA BURA
20 aprilie 2012

CAPITOLUL III

Amintiri...

Amintiri...

Amintiri...